

beginselprogram der T.B.N. te aanvaarden en het hoofdbestuur op te dragen de politieke vraagstukken, waarin de T.B.N. een andere praktische politiek wenscht dan die der bovenlaag der S.D.A.P., tegen het volgend congres te onderzoeken en daaromtrent te rapporteeren.

Eveneens werden voorloopig de statuten en het huishoudelijk reglement der S.D.A.P. overgenomen, zij het met eenige wijzigingen van ondergeschikten aard. Er werden daaraan eenige bepalingen verbonden, die dienen moeten om al te groote verstarring en al te gemakkelijke royeering tegen te gaan. Ook werd besloten dezelfde contributie te heffen.

REVOLUTIONAIR SOCIALISTISCHE ARBEIDERS-PARTIJ.

Beginselverklaring.

I. De R.S.A.P. stelt zich de verwezenlijking van de socialistische inrichting der maatschappij ten doel, die, gebaseerd op het bezit van grond en produktiemiddelen door de gemeenschap, geen uitbuiting van den mensch door den mensch, geen klassen en geen staat zal kennen.

II. De verwezenlijking van het socialisme kan slechts de uitkomst zijn van de onteigening der bezittende klasse, nadat het proletariaat in een revolutionnaire situatie de macht veroverd zal hebben.

De revolutionnaire situatie bestaat, als de kapitalistische maatschappij ten gevolge van de in haar besloten en in scherpte toenemende tegenstellingen de ontwikkelingsgraad bereikt, waar de produktiekrachten in haar groei worden belemmerd door de eigendomsverhoudingen en bij de proletarische klasse de bereidheid leeft door daadwerkelijke massale actie de heerschappij van de bezittende klasse te vernietigen.

De staat is tot dusver het voornaamste machtswerktuig van de heersende klasse ten dienste van de uitbuiting en de onderdrukking. De kapitalistische staat vervult die functie in verschillende verschijningsvormen, zowel als monarchie en democratische republiek, als in de vorm van fascistische dictatuur.

Van de machtsverhoudingen in de strijd der klassen hangt af in welke vorm de bezittende klasse de staat voor haar klassenbelangen gebruikt.

Het overwinnende proletariaat zal geen van de staatsvormen van het kapitalistische stelsel kunnen gebruiken voor de verwezenlijking van zijn doel; het zal de kapitalistische staat moeten vernietigen en de raden van de werkende massa alsmede haar strijdorganisaties, die de val van het kapitalistische stelsel bewerkstelligen, in onderlinge wisselwerking benutten voor de inrichting van produktie en distributie op socialistische grondslag.

In het tijdperk van de overgang naar de socialistische maatschappij-inrichting zal de raden-heerschappij van het proletariaat de uitdrukking

zijn van de proletarische dictatuur, die de bevochten overwinning beveiligd tegen de aanvallen der contra-revolutie in binnen- en buitenland.

III. De maatschappelijke ontwikkeling heeft gevoerd tot het ontstaan van het kapitalisme, waarin de massa der voortbrengers is gescheiden van de voortbrengingsmiddelen.

De bezitters der produktiemiddelen gebruiken deze om winst te maken uit de arbeid der massa, die om in haar levensonderhoud te voorzien gedwongen is haar arbeidskracht te verkopen.

Dit heeft ten gevolge, dat een blijvende, onverzoenlijke, belangen-tegenstelling ontstaat tussen deze bezitters, de kapitalisten en de arbeidende massa, het proletariaat. Naarmate de arbeidersklasse van deze tegenstelling zich bewust is geworden, heeft zij zich verenigd en georganiseerd voor haar bevrijdingsstrijd tegen de klasse der kapitalisten. Zij wordt in deze strijd gedragen door de ontwikkeling van 't kapitalisme, dat door de samentrekking van 't kapitaal (trust en kartel), en de proletarisering van de bevolking, zowel de politieke als de economische mogelijkheden schept voor de onteigening van de kapitalistische klasse.

IV. Het kapitalisme heeft een machtig produktie-apparaat voortgebracht en het heeft de produktiekracht zodanig ontwikkeld, dat zij thans voortdurend in botsing zijn met de bestaande op het privaatbezit stoelende produktieverhoudingen.

Deze voortdurende botsingen hebben tengevolge, dat het kapitalisme zich thans in zijn ondergangperiode bevindt, die tegelijkertijd de periode van de socialistische revolutie is.

V. Het kenmerkende van die periode is, dat door de industrialisatie van steeds meer gebieden en door de gelijktijdige technische en organisatorische ontwikkeling van het kapitalisme, het trust- en kartelwezen, de rationalisatie zoowel in de industrie als in den landbouw het aanpassingsvermogen van het stelsel sterk wordt aangetast. Naast de conjunctuurcrisis treedt de structuurcrisis op. De tijdelijke en plaatselijke overwinning van de crisis wordt verkregen door de gelijktijdige vernietiging van de oudere vol ontwikkelde delen van het kapitalisme.

VI. De uitwerkingen hiervan doen zich in bijzondere mate gelden in het oudere Europese kapitalisme, dat geklemd tussen het jongere kapitalisme van de Verenigde Staten en de nieuwere industriegebieden enerzijds en de Sowjetunie anderzijds, aan het eind van zijn kapitalistische mogelijkheden is gekomen.

Voor dit Europese kapitalisme is de ondergangperiode in de meest directe vorm ingetreden en de korte momenten van een betere conjunctuur zullen niet in staat zijn de millioenenwerkloosheid van het industrie-proletariaat en de millioenen-armoede van de agrarische bevolking te doen verdwijnen. In het kapitalisme is voor een industrieel en agrarisch hoog-ontwikkeld Europa geen plaats meer.

Alle kapitalistische pogingen om door internationale samenwerking of door de vorming van een Verenigd Europa deze ondergang af te wenden.

zijn mislukt doordat de onderlinge belangentegenstellingen tussen de nationale bourgeoisieën te groot zijn.

VII. De andere poging om door organisatie en afsluiting van de nationale kapitalismen bij gelijktijdige vernietiging van de weerstand der arbeidersklasse, langs den weg van autarkie en fascisme het kapitalisme te redden, moet eveneens mislukken, omdat het fascisme door zijn methoden in het binnenland de economie in sneller tempo ruïneert, terwijl het naar buiten de tegenstellingen verscherpt en tot alles verwoestende oorlogen om nieuwe afzetgebieden voert.

Het fascisme is de poging om de door de structuurcrisis ontredderde en daardoor rebellerende middengroeperingen (winkeliers, boeren, intellectuelen, enz.) in de dienst van de kapitalistische klasse te houden en haar verbittering om te zetten in een anti-marxistische massabeweging. Het zegevierende fascisme, dat zijn dictatuur vestigt, bewerkt de volkomen vernietiging van alle democratische rechten en vrijheden zowel als van de proletarische organisaties zelf en bewijst, dat de maatschappij voor de proletarische revolutie objektief meer dan rijp is geworden. Fascisme en oorlog vormen in deze periode een toenemende bedreiging voor het leven der arbeidersklasse en maken de ondergang in de barbarij tot een concreet gevaar.

VIII. Ook in de niet-Europese kapitalistische gebieden hebben zich de objectieve verhoudingen in dezelfde richting ontwikkeld. In de koloniale en semi-koloniale landen krijgen de revolutionnaire nationalistische bevrijdings-bewegingen een steeds belangrijker rol, niet alleen ten aanzien van de directe bevrijdingsstrijd tegen de vreemde overheersers, maar ook voor wat betreft de voortdurende ondermijning en verzwakking van het wereldimperialisme, waardoor deze bewegingen dus op dat punt samen vallen met de strijd van het proletariaat.

De volstreekte politieke en sociale rechteloosheid in die gebieden, gepaard met vrijwel onbeperkte uitbuiting, laat praktisch aan de strijders voor de nationale onafhankelijkheid geen andere wegen open, dan die van lijdelijk verzet en opstand.

De revolutionnaire socialisten erkennen onvoorwaardelijk het recht op onmiddellijke nationale onafhankelijkheid der koloniale en semi-koloniale landen. Zij erkennen tevens, dat het tot stand komen der nationale onafhankelijkheid bovenal afhankelijk is van de machtsvorming en de strijdvaremdigheid der inheemse volksbeweging.

De revolutionnaire socialisten verklaren zich bereid met alle ten dienste staande middelen die krachten der nationalistische bevrijdingsbeweging te ondersteunen, die daarin de belangen der werkende massa vertegenwoordigen en de ontplooiing van de revolutionnaire-socialistische partij zowel als van de vakbeweging van het inheemse proletariaat te zullen bevorderen.

IX. Deze situatie maakt iedere gedachte aan een geleidelijke ontwikkeling, waarbij het socialisme langzaam, binnen een bloeiend kapitalisme

langs de democratisch-parlementaire weg zou tot stand komen, tot een even dwaze als gevaarlijke illusie. In de ondergang van het kapitalisme wordt ook de materiële basis van het reformisme vernietigd.

De internationale sociaal-democratie, belichaamd in de S.A.I. en de met haar verwante economische organisaties, worden door haar politiek, welke uit deze fundamenteel onjuiste opvattingen van het reformisme voortvloeit, tot bolwerken van de bezittende klasse bij de verdediging van haar macht.

Die politiek, die de reformistische organisaties aan de heersende klasse vastkoppelt, voert tot het offeren van het klasse-verzet der arbeiders op het altaar van de schijndemocratie, tot het kweken van berusting en onverschilligheid bij de proletarische klasse.

Zowel de economische als de politieke organisaties, die deze politiek in toepassing brengen, worden tot bestanddelen van het overheersings-apparaat der bezittende klasse, die daarvan voor haar welbegrepen klassebelang gebruik maakt, voorzover en zolang zij niet overgaat tot de volkomen vernietiging van de proletarische organisaties door de fascistische dictatuur.

X. De Kommunistische Internationale, voortgekomen uit de Russische revolutie, heeft de arbeidersklasse geleerd, dat de machtsverovering slechts verkregen kan worden door de daadwerkelijke buitenparlementaire strijd, waarbij de revolutionnaire partij als gids en voorhoede optreedt.

Zij heeft de betekenis van de proletarische dictatuur en van de internationale revolutionnaire aktie in de praktijk en in de theorie duidelijk gemaakt en daarmee de grondslagen gelegd voor iedere verdere revolutionnaire politiek.

In de loop van haar ontwikkeling is die Komintern, waarin de Russische partij de overheersende macht is, meer en meer onder de invloed gekomen van de Russische ontwikkeling, die leidde tot de heerschappij van een bureaucratie in Sowjet-Rusland.

De revolutionnaire socialisten zien in de Sowjet-Unie de eerste arbeidersstaat der wereld. Doch door de economische en culturele achterlijkheid van het vóór-revolutionnaire Rusland en het tot dusver uitblijven van de wereldrevolutie heeft de bureaucratie de werkelijke macht in deze staat in handen kunnen nemen, welke de proletarische democratie heeft vernietigd en door onmarxistische, opportunistische politiek een ernstig gevaar voor het bestaan van de arbeidersstaat in het algemeen vormt. Niettemin bestaan nog de grondslagen van de proletarische dictatuur (onteigening van bank- en industriekapitaal, nationalisatie van de grond, monopolie van de buitenlandse handel).

De revolutionnaire socialisten ondersteunen de strijd der Russische arbeiders tegen de bureaucratie voor het herstel van de proletarische democratie door de stichting van een nieuwe partij, doch zijn bereid tot het aangaan van een eenheidsfront met de tegenwoordige machthebbers der Sowjet-Unie in al die gevallen, waarin de grondslagen van de arbei-

dersstaat verdedigd moeten worden tegen binnen- en buitenlandse vijanden.

De nationalistische opvattingen der bureaucratie, die haar uitdrukking vonden in de theorie van „de opbouw van het socialisme in één land”, leidden tot het bepalen van de politiek der Komintern door, en het dienstbaar maken dier politiek aan de ogenblikkelijke, opportunistische belangen der Sowjet-bureaucratie.

Dit voerde tot het verlaten der door Marx en Lenin gelegde grondslagen van de politiek der Komintern en tot het voeren van een politiek, die van het uiterste reformisme (het zich verschuilen achter burgerlijke intellectuelen) tot aan het uiterste radikalisme (theorie van het sociaal-fascisme, putschisme) slingert.

Deze politiek drijft de arbeiders naar het reformisme, maakt de kommunistische partijen tot bureaucratische instrumenten, die leven van de verwildering en verwarring in het proletariaat en die deze verwildering en verwarring bevorderen.

Daardoor heeft de Komintern de overwinning van het fascisme in Duitsland mogelijk gemaakt. En doordat zij uit die nederlaag geen enkele les heeft getrokken en door haar onderdrukken van alle zelfstandige partijleven en haar cadaverdiscipline iedere poging om haar te hervormen onmogelijk maakt, is zij voor de strijd van het proletariaat een uiterst schadelijke belemmering geworden.

XI. Om zijn strijd, die internationaal is, te kunnen voeren, moet het proletariaat zich dus een nieuwe Internationale scheppen.

Alleen in dit groeiend internationaal verband kan de revolutionaire strijd gevoerd en gewonnen worden.

De strijd tegen het kapitalisme en het breken van de invloed van reformisme (in al zijn schakeringen) en Stalinisme hangen onverbrekkelijk met elkaar samen.

XII. De revolutionair-socialistische partijen hebben tot plicht om in ieder land, waar de geschiedkundige voorwaarden aanwezig zijn, de arbeidersklasse tot de strijd om de macht te brengen.

Het is de taak van een revolutionaire partij door de wijze, waarop ze haar actie en propaganda voert, de arbeidersklasse niet alleen het inzicht bij te brengen, doch ook de geesteshouding en de karaktereigenschappen te bevorderen, die in overeenstemming zijn met de grondgedachte: „De bevrijding van de arbeidersklasse kan alleen het werk der arbeidersklasse zelf zijn”.

Zonder vrijheid van kritiek, de verkiesbaarheid van functionarissen van beneden naar boven, de controle over het apparaat door de leden is een waarlijk revolutionaire partij onmogelijk. Reformisme en Stalinisme hebben door het verstikken der partijdemokratie de internationale en nationale organisaties ten gronde gericht. Op de grondslag van het democratische centralisme, dat en de kritiek en de discipline waarborgt, moet de revolutionaire partij worden opgebouwd.

XIII. Het zwaartepunt van de klasse-actie der arbeiders ligt meer dan ooit op het terrein van de daadwerkelijke massale strijd.

In de ondergangperiode van het kapitalisme worden zomin door enkele vakactie als door parlementair-politieke actie belangrijke voordeelen voor de arbeiders verkregen.

Niettemin moet een revolutionnaire partij aan de strijd der vakbeweging deelnemen, met het doel daardoor de revolutionnering der arbeiders te bevorderen.

Ook moet ze gebruik maken van de parlementaire mogelijkheden onder nadrukkelijke afwijzing van nationale en internationale samenwerking of coalities met de burgerlijke partijen om door haar revolutionnair parlementarisme de illusie-politiek der parlementaire democratie te ontmaskeren en de mobilisatie der arbeiders op het klassefront te bespoedigen.

In de tijden, waarin de fascistisch wordende bourgeoisie haar aanvallen richt op de parlementaire democratie, moet de revolutionnaire beweging een hardnekkige strijd voeren voor de verdediging van alle democratische rechten der arbeiders.

XIV. Uitgaande van de nood der werklozen en werkenden, moet de revolutionnaire partij haar eisen voor directe verbetering van het lot der brede massa van stad en land stellen, zonder een ogenblik te vergeten, dat definitieve resultaten slechts mogelijk zijn als de politieke macht der arbeiders in staat is, deze eisen door beheersing van het economische leven te vervullen.

Iedere strijd, voor de werklozen, iedere loonstrijd, iedere aanval, iedere verdediging van de posities der brede massa, moet zo gevoerd worden, dat de arbeiders zich ervan bewust worden, dat dit alles slechts voorbereiding is tot, en deel van de strijd voor het socialisme-nu.

Het proletariaat kan de voltooide socialistische maatschappij slechts opbouwen op de grondslag van internationale arbeidsverdeling en internationale samenwerking.

In die strijd wil de revolutionnaire partij, met behoud van haar zelfstandigheid, eerlijk samenwerken met allen, die werkelijke actie willen voeren, zij 't slechts voor een deel van het program.

Zo strijdend moet zij worden tot de erkende voorhoede-organisatie en de leidinggevende partij in de bevrijdingsstrijd van het Nederlandse proletariaat en tot een partij, die in de bevrijdingsstrijd van Indonesië en in de socialistische wereldrevolutie haar plicht weet te vervullen.

Resolutie der Partij-conferentie.

Situatie en taken.

De partijconferentie der R.S.A.P. gehouden op 16 en 17 December 1939 te Amsterdam, de internationale situatie, de uitgebroken tweede imperialistische oorlog met zijn gevolgen en de taak van de partij besprekende, stelt het navolgende vast :

1. In de voorgeschiedenis en het uitbreken van de tweede imperialistische wereldoorlog zien wij de bevestiging van de door Lenin omschreven karakteristiek van het neergangstijdvak der kapitalistische orde zowel als van het vredesverdrag van Versailles, hetwelk de kapitalistische wereld in twee kampen — dat van de zatte en van de hongerige imperialisten — verdeelde en daarmee de voorwaarden van de tweede imperialistische wereldoorlog heeft geschapen.

2. Terwijl met toenemende duidelijkheid bleek, dat de door het verdrag van Versailles in het leven geroepen Volkenbond allerminst in staat was „garanties” te scheppen tegen het uitbreken van de nieuwe oorlog; terwijl met toenemende kracht in alle kapitalistische landen een nieuwe bewapeningsoorlog georganiseerd werd, die duidelijk het bestaan van onoplosbare en onverzoenlijke tegenstellingen aantoonde, kwamen verschillende partiële botsingen tot stand, die de aanwezige tegenstellingen verscherpten en duidelijk demonstreerden, dat het aan de kapitalistische staten niet gegeven was ontketening van het oorlogsgeweld te voorkomen.

3. De onder leiding van de Stalinistische bureaucratie snel degenererende Sowjet-macht, welke haar vertrouwen verloor in de internationale kracht van het wereldproletariaat, haar enige natuurlijke bondgenoot, streefde langs de weg van de geheime diplomatie naar versteviging van haar positie door bondgenootschap met kapitalistische machten, in de eerste plaats met de zatte imperialisten op de grondslag van de handhaving van de status quo van Versailles en vervolgens met de hongerige imperialisten, die de herverdeling van het koloniale bezit en van de grondstoffen der koloniale gebieden met alle middelen willen bereiken. Aan de verwezenlijking van de doeleinden der Stalinistische bureaucratie werden de levensbelangen van het internationale proletariaat in het algemeen en die van de Derde Internationale in het bijzonder ten offer gebracht, terwijl tezelfder tijd de bureaucratie door massaprocessen en executies de partij van Lenin van haar oude garde beroofde en aan de socialistische beweging van alle schakering onberekenbare schade toebreacht.

4. In het tijdvak van de toenadering en verbinding der Sowjet-bureaucratie tot en met de zatte imperialisten van West-Europa werden de partijen van de Komintern in dienst gesteld van het nationalisme en het militarisme der eigen bourgeoisie, werden de oude opvattingen van Lenin over het imperialisme en de imperialistische oorlog volkomen losgelaten en in plaats daarvan het spel van misleiding ondersteund, dat door de bourgeoisie van elk land gespeeld wordt bij de ideologische voorbereiding van zijn oorlog.

5. Daarnaast bleken de partijen van de Tweede Internationale reeds lang vóór het uitbreken van de tegenwoordige oorlog volkomen op de lijn te gaan van herhaling dierzelfde politiek van onderwerping aan de

eigen bourgeoisie, die de houding van die partijen reeds tijdens de eerste wereldoorlog gekenmerkt heeft. Als voor de Stalinistische beweging gold, dat zij zonder enig bezwaar de te verwachten oorlog als een strijd der democratie voorstelde tegen het fascisme, dan viel het aan de sociaal-demokratische partijen nog veel gemakkelijker om de taal van de regeringen der democratische landen te spreken bij het opdrijven van de militaire lasten ten nadeele van de verzorging der levensbelangen van de brede massa. Duidelijk bleek de internationale sociaal-demokratie een bolwerk der kapitalistische orde te zijn.

6. Toen de Stalinistische bureaucratie begreep, dat het tijdstip naderde, waarop de zatte imperialisten voor hun eigen imperiale belangen de oorlog zouden gaan ontketenen, brak voor haar het tijdstip aan van de radikale koerszwenking in haar buitenlandsche politiek. Bevreesd voor het voeren van een oorlog tegen Hitler-Duitsland werd door het handelsverdrag, resp. het non-agresspakt van Augustus 1939, een nauwe verbinding, een werkgemeenschap met Hitler-Duitsland tot stand gebracht, welke koersverandering aan de ene kant de Sowjet-bureaucratie behoedde voor een niet te stuiten opmars van de Duitse legers tegen de Oekraïne, aan de andere kant de voorwaarden schiep voor een verdeling van het onder de voet gelopen Polen tussen beide pakt-genoten en tegelijkertijd voor het onder de invloed van Moskou brengen der kleine landen aan de Baltische zee, hetzij door het opdringen van „ongelijke verdragen” aan Litauen, Letland en Estland, waardoor zij voor het voeren van hun buitenlandse politiek vazalstaten van Moskou zijn geworden, dan wel door het ontketenen van een veroveringsoorlog tegen Finland.

7. Met deze frontverandering der buitenlandse politiek van de Sowjet-bureaucratie ging een nieuwe aanzienlijke verzwakking van de Derde Internationale gepaard, wier partijen gedwongen werden de met zoveel kracht gevoerde volksfrontpolitiek los te laten, haar krachten in dienst te stellen van het Russisch—Duits-„vredesfront” en haar aanvallen in de eerste plaats te richten tegen het imperialisme van Engeland en Frankrijk. Deze zwenking in het optreden van de secties der Derde Internationale ging gepaard met een terugkeer tot dat ultra-radikalisme, dat het wezen van de politiek der derde periode uitmaakte. In de praktijk van de Komintern-secties blijkt het element aanwezig van het vermijden van de directe bestrijding van het Duitse nationaal-socialisme.

8. Uitgaande van de ervaringen van de eerste wereldoorlog kan geconstateerd worden, dat reeds in het eerste stadium van de tegenwoordige oorlog door de bourgeoisie grote onrust aan de dag gelegd wordt met betrekking tot het bestaan van revolutionaire bewegingen van het proletariaat en in de koloniale gebieden. Terwijl in de pers van de kapitalistische landen zowel de voorstelling wordt aangetroffen, dat in

het gemeenschappelijk optreden van Hitler—Stalin, Hitler-Duitsland als de leidende kracht gezien moet worden als omgekeerd, wordt door verschillende krachten tegen het revolutiegevaar gewaarschuwd en gewerkt voor het vermijden van een langdurige oorlog en het herstel van de kapitalistische vrede. Hier staat tegenover, dat het verloop van de eenmaal uitgebroken oorlog in de eerste plaats zijn ontwikkeling bepaalt en dat naarmate zich in dit stadium van de oorlog meer directe botsingen tussen de partijen voordoen, in diezelfde mate de mogelijkheid van een langdurige oorlog groter wordt.

9 Ons in het geheugen terugroepend de in November 1914 door Lenin verkondigde opvatting, dat alleen de zegevierende sociale revolutie in staat is een maatschappij-orde te vestigen, die geen oorlog meer zal kennen, is door de beginsel-verklaring en de politiek van de Revolutionnaire Socialistische Arbeiders Partij in dit land onze eigen taak tegenover de imperialistische oorlog duidelijk aangegeven.

10. In overeenstemming met de lessen van Lenin, Rosa Luxemburg en Liebknecht, heeft onze partij de arbeidersklasse het juiste inzicht te verschaffen in het wezen van de imperialistische oorlog, de onverbreekelijkheid van de banden tussen kapitalisme en oorlog, de noodzakelijkheid van in het teken van het internationalisme gevoerde klassestrijd van het proletariaat om de krachten te verzamelen, die voor het opnemen van de strijd tegen de kapitalistische oorlog zelf noodzakelijk zijn. Naarmate zich de gevolgen van de oorlog duidelijker openbaren aan de brede massa, kan op toenemende instemming dier massa met de strijdparken van de partij gerekend worden.

11. Uit het internationalistische karakter van onze propaganda vloeit de noodzakelijkheid voort om in de geest van de congresbesluiten der partij de verbindingen met revolutionnaire partijen en groepen in het buitenland te bevestigen en te versterken, nieuwe verbindingen tot stand te brengen. In het tegenwoordige tijdvak, waarin de taken, die door het strijdende proletariaat uitgevoerd worden, in menig opzicht in scherpe tegenstelling staan tot de omvang en de kracht van de door ons bedoelde revolutionnaire groeperingen, komt het er meer dan ooit op aan, de voorbereiding van de nieuwe wordende Vierde Internationale tot stand te brengen in een strijdbondgenootschap, dat richting geeft aan de daadwerkelijke actie van de arbeidersklasse, die de weg moet bereiden naar algemene mobilisatie van het proletariaat voor de sociale omwenteling.

12. Ter bereiking van het gestelde doel en onder de verwezenlijking van de samenvatting der strijdwillende revolutionnaire krachten van de arbeidersklasse, is het dringend nodig bijzondere aandacht te schenken aan de bevrijdingsbeweging in de koloniale gebieden, die in de uitgebroken oorlog gedreven wordt naar scherpere strijd voor eigen bevrijding, waar het zatte imperialisme aan zijn oorlog de betekenis wil toekennen van een verdediging van de vrijheid tegenover het wereld-fascisme.

In overeenstemming met de beginselen en het karakter der R.S.A.P., besluit de partij-conferentie :

a. De *onderlinge samenhang* en *daadkracht* van de partij te versterken door tot de strikte doorvoering van de besluiten der partijleiding, wier secretariaat gesplitst wordt in een politiek- en een organisatorisch secretariaat, te verplichten en aan het P.B. resp. D.B. der partij in bijzondere omstandigheden op te dragen een beperkte dagelijkse leiding van 5 bestuurders (en/of candidaat-bestuurders) in het leven te roepen, op welke instantie alle bevoegdheden van het P.B. overgaan.

b. De werkzaamheid der partij en van haar leden op economisch terrein uit te breiden en waar mogelijk de comité-gedachte te bevorderen en in de daad om te zetten, waarmee de organen van strijdbare klasse-eenheid ontstaan tegenover de werkgevers en de gehele kapitalistische reactie. De onderlinge verbinding van strijdcomité's der werkende en werkloze arbeiders wordt zoveel mogelijk bevorderd om de klasse-actie en klassesolidariteit tot volle ontplooiing te brengen.

c. Het politieke optreden van de partij wordt in het teken geplaatst van strijd tegen de imperialistische oorlog (de hoofdvijand staat in het eigen land), de handhaving der neutraliteit van Nederland door demobilisatie, het verwezenlijken van de vrede door socialisme onder likwidatie van de koloniale overheersing van andere volkeren.

d. De door de Partij en haar uitgeverij uitgebrachte lektuur wordt in de eerste plaats dienstbaar gemaakt aan de strijd voor de socialistische vrede en de demobilisatie alsmede aan de strijdbaarheid van de arbeiders-klasse en de paraatheid der partij.

e. Door opvoering van de activiteit der vertegenwoordigers van de partij in de publieke lichamen wordt aan elke buitenparlementaire actie krachtige steun verleend, resp. de drang naar actie versterkt.

f. De partij laat geen middel ongebruikt om de verbindingen met buitenlandse (en koloniale) partijen en groeperingen te verstevigen en te bevorderen, dat het Internationaal Arbeiders Front tegen de Oorlog tot een belangrijke factor wordt bij de samenbinding en de hergroepering van het internationale proletariaat, dat met toenemende kracht en klaarheid tot de vorming van de Nieuwe Internationale zal komen, die tegen reformisme en Stalinisme strijdend de voorwaarde moet scheppen voor de likwidatie van de kapitalistische orde.

COMMUNISTISCHE PARTIJ NEDERLAND.

Resolutie,

aangenomen op het Congres der C.P.N. 1938.

1. Het Congres waarschuwt met grote ernst tegen het alarmerend gevaar dat de onafhankelijkheid van Nederland bedreigt, zowel van